

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123204404
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8123204404.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobcu: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom D. E. XXX, XXX XX D. E., zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 014 Svidník, proti žalovanému: UniCredit Leasing Slovakia, a. s., so sídlom Šancová 1/A, 814 99 Bratislava, IČO: 35 730 978, zastúpenému: advokátska kancelária 4LEGAL, s.r.o., so sídlom Žarnovických 6155/19, 902 01 Pezinok, IČO: 55 844 626, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.082,43 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp/46/2023-143 zo dňa 13.02.2025 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch I. a III.

II. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 500 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej príhode možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré by bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v reálnej strate finančných prostriedkov. Pri finančných službách je odopreté plnenie veriteľovi výlučne z dôvodu, že sa vyžaduje bez platného právneho dôvodu (nedostatok zmluvnej náležitosti) alebo ide o nekalú obchodnú praktiku, príp. neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaný zneužil svoje postavenie tým, že v zmluve chýbali zákonom predpokladané náležitosti (adresa predávajúceho na uplatnenie reklamácie, konečná splatnosť úveru, nesprávna RPMN) a vo vzťahu k ním koncipovanej zmluve bola konštatovaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť, o čom bolo právoplatne rozhodnuté. Žalobca musel/mohol aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby a súd v prejednávanej veci s prihliadnutím na vyššie uvedené dospel k záveru, že výška ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa môže, ale aj nemusí, zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila.

Tým, že žalovaný u žalobcu vyvolal stav právnej neistoty, ktorý musel/mohol riešiť podanou žalobou, súd prvej inštancie považoval za primeranú výšku finančného zadostučinenia sumu 500,- eur (za vyhlásenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru), jednak s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, jednak že v pôvodnom konaní žalobca bol úspešný vo vzťahu k určeniu

bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Mal za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

Súd prvej inštancie sa zaoberal aj námietkou žalovaného, že žiadnym rozhodnutím nebolo rozhodnuté o tom, že sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Takéto rozhodnutie v skutku nebolo vydané, avšak bezdôvodné obohatenie by bolo indikované v dôsledku chýbajúcich náležitostí zmluvy, čo však samo osebe nemalo vplyv na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého priznaná výška je s ohľadom na všetky okolnosti prípadu nad rozumnú pochybnosť primeraná. Nemožno tiež opomenúť samotnú dĺžku konania, pričom to bol v tomto konaní žalovaný, ktorý inicioval dovolacie konania, čo je iste jeho právom, avšak s ohľadom na plynutie času to len zvýšilo dobu právnej neistoty protistrany - spotrebiteľa.

Podľa súdu prvej inštancie negatívny dopad na žalovaného je ďaleko menší, prihliadajúc na princíp proporcionality, ako symbolický pozitívny dopad na žalobcu, všetko vo svetle tej skutočnosti, že to bol práve žalovaný, ktorý imperfektnou zmluvou porušil spotrebiteľské práva, v tomto konaní žalobcu a v kontraktačnom procese dlžníka.

Súd prvej inštancie akcentoval aj fakt, že účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom neprimeraného obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Nedá sa neuviesť, že slabšie ekonomicko-právne postavenie spotrebiteľa mu nemôže/nesmie byť v kontraktačnom procese na ujmu, pričom v danom prípade tomu tak bezpochyby bolo. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia má teda nielen sankčnú funkciu, ale aj relatívnu, so spôsobilosťou korigovať nerovnováhu v predchádzajúcom zmluvnou vzťahom.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že žalovaný sa voči žalobcovi nedopustil žiadneho úmyselného konania s cieľom poškodiť jeho spotrebiteľské práva. Považuje za nesprávne tvrdenie súdu prvej inštancie, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným (t.j. Kúpna/Lízingová zmluva č. XXXX XXXX zo dňa 17.7.2008 – ďalej len „Zmluva“) bola nesprávne vypočítaná RPMN. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 20.05.2022 sp.zn. 11Csp/7/2022 ako rozsudok vydaný v tzv. základnom konaní, v ktorom Okresný súd Prešov neakceptoval argument žalobcu ohľadom nesprávneho výpočtu RPMN pre vyslovenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z uvedeného dôvodu. Zo strany súdov v tzv. základnom konaní bolo teda zistené, že z podstatných náležitostí v Zmluve chýbala (len) adresa predávajúceho na uplatnenie reklamácie a sťažností, a taktiež chýbalo uvedenie konečnej splatnosti úveru, ako aj výšky a splatnosti mesačnej splátky. Žalovaný však udáva, že napadnuté chýbajúce náležitosti v predmetnej Zmluve neabsentovali absolútne, keďže fakticky boli súčasťou zmluvnej dokumentácie predloženej žalobcovi (ktorej súčasťou boli aj obchodné podmienky žalovaného a tiež aj splátkový kalendár vzťahujúci sa k Zmluve, kde sa tieto náležitosti nachádzali). Z odôvodnenia súdu prvej inštancie nie je žalovanému zrejmé, v čom mala spočívať „intenzita zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa“, ktoré bolo jedným z faktorov, od ktorého súd prvej inštancie odvodil výšku primeraného finančného zadosťučinenia priznanú žalobcovi napadnutým rozsudkom (výrok I. rozsudku), keďže súd prvej inštancie uvedenú skutočnosť nijako bližšie neodôvodnil. V tejto časti považuje žalovaný odôvodnenie napadnutého rozsudku za nepreskúmateľné, nepresvedčivé a arbitrárne. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca navyše ani neuviedol, či konanie žalovaného a následné domáhanie sa porušenia spotrebiteľských práv súdnou cestou viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v súkromnom alebo spoločenskom živote žalobcu – žiadne takéto tvrdenia neboli žalobcom tvrdené a ani preukázané.

Výšku primeraného finančného zadosťučinenia priznanú žalobcovi napadnutým rozsudkom (výrok I. rozsudku) žalovaný nepovažuje za primeranú v zmysle dikcie normy uvedenej v § 3 ods. 5 tretej

vete zák. č. 250/2007 Z.z., keďže podľa žalovaného neexistujú dôvody na jej priznanie v uvedenej výške. Žiadne takéto dôvody zo strany žalobcu tvrdené neboli. Žalovaný nepovažuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia priznanú žalobcovi napadnutým rozsudkom (výrok I. rozsudku) ani za symbolickú, ako to uvádza súd prvej inštancie v bode 39. odôvodnenia rozsudku. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 28.11.2024, sp.zn. 18CoCsp/17/2024, z ktorého odôvodnenia vyplýva: „Za primeranú výšku zadosťučinenia tak súd považoval základnú sumu maximálne 50,- eur tak, ako ju v obdobných prípadoch priznáva aj Krajský súd v Prešove (napr. v rozsudku sp.zn. 9CoCsp/49/2020, 17CoCsp/32/2020), ako aj rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 16.01.2025 sp.zn. 25CoCsp/27/2024, v zmysle ktorého cit.: „Odvolací súd sa nestotožnil s výškou primeraného finančného zadosťučinenia priznanou súdom prvej inštancie. Za primeranú rozsahu a povahe porušenia práv žalobcu, v danom prípade považuje odvolací súd symbolickú sumu 200,- eur.“ Výšku primeraného finančného zadosťučinenia priznanú žalobcovi napadnutým rozsudkom (výrok I. rozsudku) žalovaný zároveň považuje aj za neprimerané obohatenie žalobcu, a preto v tomto prípade podľa žalovaného nebol naplnený účel priznania primeraného finančného zadosťučinenia tak, ako ho uviedol súd prvej inštancie v bode 40. odôvodnenia rozsudku. Žalovaný ďalej namietal aj skutočnosť uvedenú v bode 40. odôvodnenia rozsudku, a to, že by malo priznanie primeraného finančného zadosťučinenia plniť nie len sankčnú funkciu, ale aj funkciu relutárnu – k tomuto žalovaný poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 2Co/137/2016, zo dňa 24.05.2017, v ktorom Krajský súd v Prešove uviedol, že cit.: „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.“

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietla a priznáva žalovanému náhradu trov konania vo výške 100% alebo aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní, pričom jeho jednotlivé argumenty iba preukazujú opodstatnenosť žaloby, pretože žalovaný si nepriznáva pochybenie a porušenie spotrebiteľských noriem a práv žalobcu, čo len odôvodňuje opodstatnenosť podanej žaloby s poukazom na jednotlivé ciele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia (ďalej aj ako „PFZ“). Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti odôvodnenia podľa jeho názoru spĺňa a preto ho považuje za dostatočne odôvodnený. V napadnutom rozsudku sa súd jednoznačne vypořiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovaného a jednotlivé dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy.

V konaní žalobca dostatočne, určito a zrozumiteľne poukázal nielen na dôvodnosť základu nároku na PFZ, ale aj čo do súdom priznanej výšky. Vzhľadom na priebeh či už tzv. základného konania, ako aj štádium tohto konania o priznanie PFZ, poukázal najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem. V súdnom konaní sa musel zaktivizovať, vyhľadať advokáta a vec s ním prejednať, pričom advokát musel podať relevantnú žalobu a podania. Práve zo strany žalovaného sa jedná o mimoriadne závažné porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Porušenie zo strany žalovaného malo bezpochyby aj majetkový charakter.

Podľa žalobcu PFZ vo výške 500,- eur je prinajmenšom primerané aj s ohľadom na výšku sankcií (pokúť až do výšky 50.000,- eur), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Slovenská obchodná inšpekcia alebo Národná banka Slovenska. Žalobca poukázal taktiež aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, ktorým bolo zamietnuté dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18CoCsp/20/2020 zo dňa 23.09.2020, pričom v tomto konaní bola priznaná suma PFZ vo výške 3.000,- eur. Čo sa týka výšky PFZ poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Žilina, sp.zn. 14C/295/2014, zo dňa 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 11Co/471/2015, zo dňa 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019, ktorým bolo priznané PFZ vo výške 1.194,98 eura.

S poukazom na uvedené argumenty žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. ako vecne správny potvrdiť.

6. V odvolacej replike žalovaný v plnom rozsahu odkázal na svoje odvolanie proti výroku I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, čo do dôvodov podaného odvolania a ich odôvodnenia. Žalovaný má za to, že v

podanom odvolaní konkrétne vyšpecifikoval vytykané vady napadnutého rozsudku, v jeho napadnutej časti.

Žalovaný berie na zreteľ rozhodnutia súdov v tzv. základnom konaní. Žalovaný však má za to, že v danom prípade je potrebné prihliadať aj na faktický stav veci, a to, že vytykané chýbajúce náležitosti v zmluve so žalobcom (t.j. Kúpna/Lízingová zmluva č. XXXX XXXX zo dňa 17.7.2008 – ďalej len „Zmluva“) neabsentovali absolútne, keďže fakticky boli súčasťou zmluvnej dokumentácie predloženej žalobcovi, ktorej súčasťou boli aj obchodné podmienky žalovaného a tiež aj splátkový kalendár vzťahujúci sa k Zmluve, kde sa tieto náležitosti nachádzali.

Ako žalovaný uvádza aj vo svojich predchádzajúcich podaniach a v konaní pred súdom prvej inštancie, žalovaný sa voči žalobcovi nedopustil žiadneho úmyselného konania s cieľom poškodiť jeho spotrebiteľské práva, a preto sa v danom prípade nemohlo jednať o konanie v rozpore s dobrými mravmi zo strany žalovaného.

Poukazovanie na výšku možných sankcií, ktoré možno udeliť za porušenie spotrebiteľského práva zo strany dohľadových orgánov, ktoré uvádza žalobca vo svojom vyjadrení, považoval žalovaný len za čisto hypotetické a v kontexte prejednávanej veci za irelevantné, pričom porovnanie maximálnej výšky týchto sankcií vo vzťahu k výške žalobcovi priznanej sumy titulom PFZ súdom prvej inštancie, túto výšku sumy priznanej žalobcovi nijako neodôvodňuje ani neopodstatňuje, keďže podľa žalovaného neexistujú dôvody na jej priznanie v uvedenej výške v zmysle dikcie normy uvedenej v § 3 ods. 5 tretej vete zákona č. 250/2007 Z.z., ako normy aplikovateľnej na uplatnený nárok žalobcu. Žalovaný tiež uvádza, že zo svojej činnosti mu nie sú známe žiadne finančné sankcie, ktoré by mu boli udelené zo strany dohľadových orgánov za porušovanie spotrebiteľských práv.

Žalovaný poukázal na skutočnosť, že v zmysle relevantnej judikatúry, na ktorú poukázal aj vo svojom odvolaní, konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať kritérium primeranosti, pričom inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody. Žalovaný má za to, že žalobca v konaní neuviedol také okolnosti, ktoré by odôvodňovali jeho nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške priznanej žalobcovi súdom prvej inštancie, pričom v súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane žalobcu ako spotrebiteľa. S poukazom na uvedené žalovaný už vôbec nepovažuje za primerané akékoľvek vyššie sumy titulom PFZ priznané na základe súdnych rozhodnutí, na ktoré poukázal žalobca vo svojom vyjadrení.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolenie žalovaného nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyhovel čiastočne žalobe, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok II., ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá, žalobca odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

10. Žalovaný uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom procesnom postupe, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala je patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), v existencii nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP a v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

11. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2024 (ďalej v texte ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“). Tieto ustanovenia upravujú práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

12. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

13. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v celkovej výške 5.082,43 eura titulom úspešného uplatnenia (bránenia) svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 11Csp/7/2022, v konaní o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov.

14. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok základu nároku v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2024. Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/7/2022-107 z 20.05.2022, ktorým súd vyhovel žalobe žalobcu voči žalovanému o určenie, že úver poskytnutý z Kúpnej/Leasingovej zmluvy č. XXXX XXXX zo dňa 17.07.2008, je bezúročný a bez poplatkov. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 1CoCsp/22/2022-157 zo dňa 08.11.2022. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 07.12.2022.

15. Pokiaľ odvolateľ zdôrazňuje, že žiadna ujma spotrebiteľovi nevznikla, naopak získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, treba zdôrazniť správny záver súdu prvej inštancie, že z citovaného zákonného ustanovenia nevyplýva, že poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi musí byť spôsobilé alebo musí vyvolať škodu či ujmu na strane spotrebiteľa, takúto podmienku zákon nestanovuje (záver NS SR sp.zn. 6Cdo/127/2017). Aplikované ustanovenie nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nebolo ani potrebné, aby sa žalobca vyjadroval, aká ujma mu vznikla, ako to nesprávne namieťa odvolateľ.

16. Za stavu, keď vyššie uvedeným právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prešov došlo v konečnom dôsledku k vyhovaniu žalobe spotrebiteľa voči dodávateľovi v dôsledku prijatých záverov, že dodávateľ predložil spotrebiteľovi spotrebiteľskú zmluvu, v ktorej chýbali jej podstatné náležitosti (chýbajúca adresa predávajúceho na uplatnenie reklamácie, konečná splatnosť úveru, výška a splatnosť mesačnej splátky), v dôsledku čoho je poskytnutý spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný. Odvolací súd prisvedčuje žalovanému, že súd prvej inštancie nesprávne konštatoval, že v základnom konaní bol prijatý záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti pre chýbajúcu obligatórnu náležitosť ohľadne výšky RPMN. To však nič nemení na závere, že bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Odvolací súd dodáva,

že v rámci konania o primerané finančné zadosťučinenie sa súd už nemôže zaoberať správnosťou záverov prijatých v základnom konaní, v rámci ktorého bolo konštatované porušenie spotrebiteľského práva.

17. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

18. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú celkovú výšku finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur z požadovaných 5.082,43 eura za porušenia spotrebiteľského práva (tri chýbajúce obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere). V konaní nebolo preukázané bezdôvodné obohatenie žalobcu vo výške 4.782,43 eura, čo aj súd prvej inštancie zohľadnil pri rozhodovaní o výške PFZ. Pokiaľ teda súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur z požadovaných 5.082,43 eura a vo zvyšku žalobu zamietol, odvolací súd považuje túto sumu za primeranú a zodpovedajúcu okolnostiam tohto prípadu.

19. Cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv, a to uložená suma 500,- eur vzhľadom na okolnosti prípadu predstavuje.

20. Pokiaľ žalovaný poukazuje v odvolaní na iné konania a z nich vyplývajúce nároky na primerané finančné zadosťučinenie, tak tieto nároky vyplývajú z iných základných súdnych konaní a rozsudkov ako právnych titulov pre primerané finančné zadosťučinenie.

21. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov žalobe o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia čiastočne vyhovel (tak v prípade nároku i výšky), odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

22. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných ako aj nadnárodných, súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania, ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol plne úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %, ktorý podal vyjadrenie v odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne

súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).